

CONNIE
ÉS
LENNOX

Connie és Lennox

- Szia! - mondta Connie csendben, hogy ne ijessze el a kis szőrös pamacsot, aki őt bámulta nagy zöld szemekkel. -Mi a neved?

- Én...Én nem tudom - mondta a kis szőrös pamacs.

- Rendben - mondta Connie. -Hogy kerültél ide?

- Én... Én nem tudom - felelte a kis hiúzkölyök.

Connie türelmetlenül elmozdította a lábát. - Hol van az anyukád? - kérdezte.

- Nem tudom - mondta Lennox, és zokogni kezdett.

- Rendben, kölyök - mondta Connie halkán.- És mit TUDSZ?

-Én... Én csak azt tudom, hogy nagyon félek és magányos vagyok. És hogy senkiben sem bízhatok, és hogy a körülöttem lévő világ csúnya és sötét.

A kis hiúzkölyök kétségbeesetten sírni kezdett. Connie, egy nagy, öreg kaliforniai kondorkeselyű hatalmas szárnyát a kölyök fölé borította. Ismerte az érzést.

A kis Lennox gyanakodva nézett új barátjára. A kondorkeselyű eléggé ijesztően nézett ki... Hatalmas, feketetollas szárnyak közül, egy kopasz, ráncos fej kandikált ki, és egy hosszú elefántcsont színű csőr. De volt valami kedvesség és talán gyengédség is benne. Bölcsnek és kecsesnek tűnt, és Lennox egy pillanatra bízni akart benne, de aztán gyorsan újra emlékeztette magát, hogy ne bízson senkiben. Inkább egy újabb dühös és gyanakvó pillantás vetett Connie-ra.

Connie mélyen a gondolataiba merült. Igen, ő ismerte ezt az érzést. A világ számára is nagyon csúnya és sötét helynek tűnt, azon a napon, amikor madárvadászok fogták el. A dolgok csak még rosszabbá váltak, amikor rájött, hogy mind a huszonkét társát elfogták. Az utolsó huszonkettő, még életben maradt kaliforniai kondorkeselyűt a világon. Egyszerűen nem értette. Nem tudta megérteni, hogy az emberek miért tették ezt, mintha nem lenne elég, hogy a faja már majdnem kihalt!

Farmerek lötték le őket, vadászok mérgezték meg, múzeumi gyűjtők üzték ki élőhelyükről, majd az utolsó túlélőket elfogták és elhozták az állatkertbe. Még most is, sok évvel később, Connie feje vörössé vált, amikor csak eszébe jutott. Soha nem volt képes elrejtetni érzelmeit, kopasz sárga feje vörössé és rózsaszínűvé vált minden egyes alkalommal, amikor mérges vagy ideges volt. Az emberek még nevet is adtak neki - AC9. Ó, hogy utálta azt a nevet, az embereket és az egész állatkerti életet...

De akkor, ott az állatkertben, ahol saját „kondor- miniumokban” éltek, lassan észrevette, hogy a körülötte lévő világ végül is nem annyira sötét és komor.

Az emberek vigyáztak rájuk, segítették őket a szaporodásban, egészségesebbek lettek, segítették a fiatalok növekedését és erősödését. Connie még mindig gyűlölte a hülye nevet és az egész állatkerti életet, de napról napra elkezdte megérteni, miért fogták el őket az emberek. Az utolsó huszonkettő kaliforniai kondorkeselyűt elhozták az állatkertbe egy program részeként - az emberek megpróbálták segíteni fajuk túlélésében. Még kondorbábokat is létrehoztak, amelyekkel segítették az újonnan kikelt kondorcsibék etetését.

Írta: Vold Anna
Illusztrátor: Irina Golina-Sagatelian
Fordította: Kupa-Kovács Barnabás.

Miután számuk megduplázódott, elérkezett a várva várt nap. A madarakat visszatelepítették a vadonba. Nagy nap volt Connie számára. Nemcsak azért, mert ismét szabad volt, de azért is, mert azon a napon megtanult valami fontosat.

Megtanulta, hogy a teljes kép mindig nagyobb, mint ami látható belőle, a dolgok pedig gyakran egészen mások, mint hisszük.

A feje ismét sárgává vált. Lennoxra nézett. A kis ibériai hiúzcsica addigra alvásba sírta magát Connie hatalmas szárnya alatt.

- Megpróbálom kitalálni, mi történt ezzel a kis fickóval - gondolta Connie, és néhány másodperc múlva már fent járt a magas égbolton, lefelé nézve a nyílt erdők felé. Tudta, hogy valami történhetett Lennox családjával, de pontosan ki kellett derítenie, hogy mi. Úgy érezte, hogy az embereknek van valami köze hozzá. És azt remélte, hogy valami jobb volt a céljuk, mint hogy ártsanak a legszebb, legritkább és a leginkább veszélyeztetett hiúzfajnak. Kondorösztone nem hagyta nyugodni. Mérföldekkel távolabb észrevette, hogy egy állatkerti teherautó engedi szabadon Lennox anyját és két nővérét egy új területen, ahol reményeik szerint több élelmet találhatnak és nagyobb biztonságban élhetnek. A szíve hangosan kalapálni kezdett. De mégis hogyan tudna segíteni Lennoxon, hogy újra megtalálja a családját?

Anyja több mérföld távolságban volt, ami hosszú és veszélyes utazás egy ilyen kis állatnak, mint Lennox. Connie a visszavezető úton végig ezen törte a fejét, próbált kieszelné egy tervet, miközben szinte csodálattal nézte saját árnyékát, amint homokdűnénk és a nyílt erdők fölött siklott. Amikor visszaért Lennoxhoz a kis hiúz még édesen aludt. Mire Lennox kialudta magát, Connie fejében összeállt a terv. A következő három napban az összes madár és állat szemtanúja lehetett az erdő legszokatlanabb előadásának. A földön egy gyorsan mozgó sötét folt suhant, a folt középpontjában pedig egy fiatal ibériai hiúzcsica loholt, ahogy a lába bírta. Nem nézett se jobbra, se balra, se hátra, csak futott és futott. Félt ugyan, de ez a félelem vitte tovább előre. Amikor felnézett az égre, látta a fölötté repülő kondorkeselyűt és szavai visszacsengtek a fülében. „Félni fogsz, igazán félni, de te csak fuss tovább, mindig tovább”. És Lennox futott, ahogy csak tudott, mert bátornak lenni nem azt jelenti, hogy nem félsz. Azt jelenti, akkor is futsz tovább, ha félsz. Hosszú volt az út, de amíg Lennox Connie hatalmas szárnyainak árnyékában maradt, senki, de senki nem árthatott neki.

Amikor elérték Lennox családját, egy sor boldog ugrálás és örömteli rikoltozás után Lennox anyja elmondta neki, hogy itt annyi nyúl van, amennyiről soha nem is álmodtak, ami azt jelenti, hogy többé nem lesznek éhesek, és Lennox és nővérei most már szabadon és biztonságosan barangolhatnak. Nagyon boldog újraegyesülés volt, és Connie kopasz feje ismét boldog sárga lett.

Később azon az éjszakán, amikor a csillagok már fényesen ragyogtak a sötét égen, Lennox meglátogatta Connie-t, leült mellé, és azt mondta: „Én ugyan nem tudok olyan magasan repülni az égen, mint te, Connie, de azt hiszem, én is kezdem látni nagyobb képet. A dolgok nem mindig olyanok, mint amilyenek látszanak... És tudod, a világ végül is nem olyan rossz hely...” Connie elmosolyodott. Ismerte ezt az érzést.

Amikor már csak 22 kaliforniai kondorkeselyű maradt a vadonban, a San Diego-i Állatkert és a Los Angeles-i Állatkert engedélyt kapott az első fajmegőrzési program megkezdésére. Jelenleg több mint 425 kaliforniai kondorkeselyű él, ebből körülbelül 220 kondor a vadonban.

Az ibériai hiúz is a kihalás szélére került, mivel a táplálékbázisuk csökken, autóbalesetben elpusztulnak, elvesztik élőhelyüket és illegálisan le vadásszák őket. Az ibériai hiúz kihalásának megakadályozására tett erőfeszítések ellenére a faj jövője még mindig bizonytalan.

A projektet a Gazprom Nemzetközi Gyerekek Szociálprogramja a Futball barátságra ökológiai kezdeményezésének keretében indították.

Többet megtudhat a veszélyeztetett állatokról és az általuk nyújtott támogatás módjáról a weboldalakon környezetvédelmi szervezetek és tartalékok

[Az „Amur Tiger Center”](#)

[Nemzetközi Állatjóléti Alap \(IFAW\)](#)

[Sayano-Shushenskaya Állami Természetvédelmi Terület](#)

[Kaukázusi természetvédelmi terület](#)

[A Baikalsky természetvédelmi bioszféra rezervátum](#)